

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie z odwołania E. C.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem P. SA w W.

o odmowę zawarcia umowy sprzedaży ciepła,

na skutek skargi S. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia -

wyroku Sądu Najwyższego - Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych z dnia 7 maja 2004 r., sygn. akt III SK 37/04,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw

Publicznych w dniu 28 marca 2023 r.;

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z 10 listopada 2022 r.,

sygn. XVII Amo 62/22 przekazał sprawę ze sporządzonej osobiście przez S. K.

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Najwyższego - Izby

Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 7 maja 2004 r., sygn.

akt III SK 37/04.

Wyrok w sprawie o sygn. III SK 37/04 został wydany przez Sąd Najwyższy

na skutek kasacji powódki E. C. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie -

Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16 lipca 2003 r., sygn. akt XVII

Ame 58/02.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem całości wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2004 r., sygn. akt III SK 37/04 S. K. zarzucił, że orzeczenie to narusza:

„1) gwarancje ochrony prawa własności, o której mowa w art 64 ust. 1 Konstytucji poprzez brak właściwej ochrony i w konsekwencji prowadzi do pozbawienia Powoda prawa własności położonych w W. przy ul. [...] lokali mieszkalnych Nr [...], Nr [...] oraz współwłasności garaży, oaz części wspólnych budynku w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy o własności lokali, a ta ochrona jest obowiązkiem sądu. [...] wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2009 r., sygn. akt II CSK 600/08. Właściciele lokali nie mogą zatem podejmować żadnych uchwał, które ingerowałyby w prawa odrębnej własności lokali.

2) naruszenie konstytucyjnej zasady ochrony konsumentów art. 76 Konstytucji poprzez odmowę właściwej ochrony, która jest obowiązkiem sądu.

3) naruszenie zasady zaufania obywateli do państwa i jego organów, wywodzonej z art. 2 Konstytucji, a w szczególności zasady bezpieczeństwa prawnego i pewności prawa przez to, że sytuacja stworzona orzeczeniem Sądu stała się pułapką dla Powoda, który działał w dobrej wierze i w przekonaniu, że zasada *pacta sunt servanda* zostaje zachowana odnośnie art.49 k.c., art. 1 ust 1, art. 6 ustawy o własności lokali, art. 199 k.c., art. 9 ust.2 pkt 6 i ust. 3 ustawy o ochronie konsumentów i konkurencji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

W postępowaniu cywilnym obowiązuje przed Sądem Najwyższym obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.), co dotyczy również postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Oznacza to, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona. W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne

(postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 marca 2006 r., III CZ 5/06; 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12).

Skarga wniesiona przez S. K. została złożona do Sądu Najwyższego osobiście przez niego samego, bez profesjonalnego pełnomocnika, co ze względu na art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., stanowi brak nieusuwalny, powodując konieczność jej odrzucenia bez wzywania do uzupełnienia tego braku na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. Zgodnie z przywołanym przepisem, Sąd Najwyższy odrzuca bowiem skargę, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd niższej instancji, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1, jak również skargę z innych przyczyn niedopuszczalną. Wskazany brak formalny skargi powinien zostać uzupełniony na etapie kontroli dokonywanej przez Sąd Okręgowy w Warszawie, a w razie jego nieuzupełniania, skarga powinna zostać odrzucona przez ten sąd (art. 424⁶ k.p.c.).

Wobec tego, że skarga została przekazana do Sądu Najwyższego z brakiem formalnym, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.